

Güray Sert

KORKUD

Güneşin, kendisinden özellikle bu mevsimde beklenmeyecek şekilde korkak parladığı bir güne uyanmıştı İstanbul. Son zamanlarda olanlardan sonra belki güneş de korkar olmuştu eskisi gibi parlamaya ya da bugün yaşanacaklar içine doğmuştu da o kasvetle doğmuştu Sultanlar Şehrinin üzerine. Nedeni ne olursa olsun, gökyüzünde ki güneşin bir Temmuz güneşi olduğuna inanmak güçtü. Her yanda kara bulutlar, bir suçluyu darağacına götürmek için hazırlanan cellatlar gibi sarmışlardı güneşin etrafını.

Beyazıd da huzursuzdu bugün. Geçen sene yaşanan depremin yaraları yeni sarılırken, Memlûklarla girilen ve pek de iyi gitmeyen dalaşma ile savaşma arasındaki münasebet iyice canını sıkıyordu. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi Batı'da da işler iyi gitmiyordu. Kardeşinden dolayı heybetini tam manasıyla gösteremediği Batı'da, en son olarak Macarlar can sıkımaya başlamıştı. Belgrad'a girmenin zamanı gelmişti artık ama ondan önce oyuna gelmemek için Lehistan tehlikesi ile ilgilenmek gerekiyordu. İşte tam da bunun için bugün Lehistan kralı huzura kabul edilecek ve kendisiyle bir anlaşma imzalanacaktı. Bu anlaşma sırasında Beyazıd, oğlu Ahmed'in de sarayda bulunmasını istemiş, bunu haber alan Korkud, Keyci Hatun'un vefatını bahane ederek İstanbul'a gelmişti. Keyci Hatun, Korkud'un İstanbul'da olduğu yaşlarda sıklıkla ziyaret ettiği, hayır duasını aldığı hayırsever bir kadıncağızdı. Rahmetli anasından el almış, hastalara deva olmayı kendine iş edinmiş, özellikle dağlama yaparak hasta insanlara şifa dağıtmayı görev bilmiş biriydi. Korkud, Keyci Hatun'u ilk kez seneler önce, şehrin sokaklarında dolaştığı bir gün, bir adam ile hararetle şekilde tartışırken görmüş ve onların yanına yaklaşmıştı. Kadın, kendisine, "Günahkârsın sen, Peygamberimizin yasakladığı bir iş yapıyorsun." diye bağırarak adama bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Mevzuyu merak eden Korkud, adamın omuzuna dokunup, "Sakin ol beybaba. Anlat bakalım neden günahkâr oluyormuş bu kadın?" diye sordu. Adam omzuna dokunan elin bir şehzadeye ait olduğundan habersiz ama şehzadenin sokak sokak dolaştığını bildiğinden temkinli, cevapladı Korkud'u. "Beyim, bu kadın dağlama yaparak şifa dağıttığını iddia eden biri. Oysa biliriz ki, Peygamber Efendimiz, dağlamayı yasak etmiştir. Bile bile günah işler bu kadın" dedi. Kadın ise "Tövbe Ya Rabbim" diyor başka da bir şey demiyordu. "Nereden duydun beybaba dağlamanın yasak edildiğini" diye sordu Korkud. Adam, şaşkın şaşkın bildiği birkaç hadisi, dinlediği bir iki vaazda aklında kalanları anlatmayı denedi ama Korkud, lafın nereye varacağını bildiğinden adamın sözünü kesti. "Doğru şeyler duymuşsun beybaba ama hendek savaşında yaralanan, Sa'd İbn-i Muaz'ın yarasını bizzat Peygamber Efendimiz'in dağladığını duymamışsın?" Adam ne diyeceğini şaşırılmıştı. Korkud, devam etti. "Peygamberimiz'in bir şeyi tavsiye etmesi onu farz kılmayacağı gibi, bir şeyi tercih etmemesi de onu haram kılmaz. Peygamberimiz, üç şeyde şifa vardır: Bunlar hacamat, bal şerbeti ve dağlama ama dağlamaktan hoşlanmam dedi diye dağlamayı haram mı kıldı sandınız? Hem Peygamber'in bir şeyi haram kılma yetkisi var mıdır? Haram ve helali belirleyen sadece Allah değil midir? Bilmez misin ki, Peygamber aydır. Sen o ayın ışığı altında vazifelerini yapacak ama o ay ışığının asıl kaynağının güneş olduğunu unutmayacaksın. Farz sanmasınlar diye, teravih namazını, bazı geceler evde kılacak kadar ince düşünceli Efendimiz, senin bu düşüncenden memnun mudur sence?"

Adam ağzında bir şeyler geveledi ama söylediklerini ne kendisi duydu, ne de aklından geçenler, kendisini inandırdı. Söylene söylene uzaklaştı. Başındaki beladan kurtulan kadın ise Korkud'a yaklaşıp, "Hay Allah razı olsun senden, kurtardın beni bu laf anlamazdan." dedi, bir eliyle uzaklaşan adamı göstererek. İşte Korkud ile Keyci Hatun'un tanışması böyle oldu. Daha sonra yaşlı kadın ile Korkud sık sık bir araya gelip dinî konularda sohbet eder oldular. Keyci Hatun, Şafi mezhebiniydi. Korkud ile sohbetlerinde genelde Hanefilik ile Şafiliği mukayese ederler, her sohbetin sonunda bir birlerine hayır duaları ederek ayrılırlardı. Bugün de birbirlerine veda edeceklerdi ama bu kez duayı sadece Korkud yapacaktı, merhumenin arkasından. Cenaze namazı kılınıp merhume yeni defnedilmişti ki, çok kuvvetli bir rüzgâr her tarafı toz duman etti. Mezarın üzeri alelacele kapatıldı, hızlı bir duanın ardından cemaat dağıldı. Zaten cenazenin bir an evvel defnedilmesi gerekirdi ki, öyle de oldu. Korkud, yanında Piyale ile birlikte birazdan başlayacak yağmura yakalanmamak için hızlıca saraya doğru ilerlerken, at meydanı tarafından kulakları sağır edencesine kuvvetli bir patlama sesi geldi. Dört bir yana kaçışan insanların arasından sesin geldiği yöne doğru ilerleyen Korkud, gördükleri karşısında ne yapacağını bilemedi. Güngörmez Kilisesi denilen ama artık kilise olarak değil de baruthane olarak kullanılan eski binaya yıldırım düşmüş ve içerideki mühimmatın da patlamasıyla ortada bina namına bir şey kalmamıştı. Binanın taşları dört bir yana dağılmış, patlamanın etkisiyle civardaki mahallelerde de olmak kaydıyla birçok evde yangın çıkmıştı. Üzerlerinde ki şaşkınlığı atan Korkud ve Piyale, feryat figan eden yaralılara yardım etmeye çalışıyor, onları daha güvenli bir yere taşımaya uğraşıyorlardı. Bacağı, diz kapağı hizasından kopmuş bir adamın kan kaybedişini gören Korkud, Keyci Hatun'un zamansız göç edişine hayıflanıyor, bir yandan da süre gelen sohbetler boyunca neden Keyci Hatun'dan dağlama yapmayı öğrenmeye niyetlenmediği için kendisine kızıyordu. Ortalık ana baba günü gibiydi. Eski kilisenin çatısı uçmuş, dört bir yana taşlar fırlamış, çıkan yangın hızla tüm mahalleye yayılmıştı. Yıkılan evlerin altında kalan insanlar, üzerlerine düşen ahşap birikintisinden kurtulmaya çalışırken, yaklaşan alevlerin sıcaklığı ile sınıyorlardı. Çaresizliğin, acı ve korkutan bile daha çok hissedilir olduğu at meydanında, yere düşen ilk yağmur damlasına bir isim konmaya kalksa muhakkak ki o isim umut olurdu. Başlayan yağmur, hem rüzgârı keserek, yangının yayılmasına, hem de ateşin, tezadıyla birleşmesinden mütevellit alevlerin yok olmasına yarıyordu. Ancak belliydi ki, bu tuhaf günde, korkmak için de, acı çekmek için de, üzülme, sevinme, çaresizliğe kapılmak ya da umutlanmak için de aceleci olmak hataydı. İlk damlalarda umut, devamında deva olan yağmur o gün o kadar çok yağdı ki, önüne kattığı her nesneyi, umutlar da dâhil olmak üzere sürükleyip götürdü. O gün Korkud, onlarca kişiyi kurtarmıştı ama çok daha fazlasının kaybına mani olamamıştı.

Gece olduğunda derin düşünceler arasında sıkışıp kalmış, denizi seyrediyordu Korkud ve Piyale. Yaşanan felaketten dolayı Lehistan Kralı ile yapılması gereken görüşme ertelenmişti. Uzun süren sessizliği Korkud bozdu. "Ey be Piyale" diye başladı söze. "Lehistan Kralıyla babamız görüşecek, Ahmed her detaya vâkıf olacak biz olmayacağız diye hayıflanırken, Keyci Hatun'un vefat haberini aldık. Allah bize dedi ki 'Ölüm var' Biz o deyişten dersi alamadık, o ölümü bahane ettik, koşa koşa buralara geldik. Merhumeyi defnettik. Zannettik ki biz oraya girmeyeceğiz. Yine saraya doğru koşuşturmaya başladık, yakınımıza bir ateş düştü ve Allah yine dedi ki; 'Ölüm sana da var' Biz onu yine anlamadık, ona buna yardım için uğraşırken, yağmura sevindik şükür ettik ama Allah yine bize dedi ki,' Kurtuldum

dediklerinde bile ölüm var' Biz haddimizi aşp alnımızda yazanı değiştirmeye kalkıyoruz. Bořuna uğraşıyoruz be Piyale. Kurtuluř ölmeden ölebilmekte." dedi. Piyale hiç cevap vermedi. Zaten verilecek bir cevap yoktu. "Yarın Manisa'ya dönelim" diye söyleyeceklerine son verdi Korkud. Piyale biliyordu ki, bu andan sonra ne derse desin Korkud kararını değiştirmezdi.

Ertesi gün Korkud, babasının elini öpüp hayır duasını aldıktan sonra Manisa'ya döndü. Bir hafta sonra Beyazıd ile Lehistan kralının görüşmesinde hazır bulunamadı. Ahmed'in babasının yanında bulunan tek şehzade olmasına engel olamadı. Ahmed'i, vârisi gören Beyazıd'ın bu uğurda attığı adım, Korkud çok uğraşmasına rağmen başarılı olmuştu. Beyazıd, bundan sonra da Ahmed'i daha çok yanında tutmaya çalışacak ve en sonunda da tahtı ona bırakacaktı. En azından o, öyle olacağını düşünüyordu.